

Kedves Testvérek!

„Mindenkinek mondom: Virrasszatok! Ne aludjatok!” Az evangélium egyik alapvető üzenete, és egyébként az adventi időszaknak is egy alapvető üzenete. Eszembe jutott, amikor gondolkodtam, hogy a nyári táborokban nagyon sokszor kellett őrséget állítani, néhány őrségnek volt egy olyan pillanata, mikor – magunk között szólva – arra gondoltam, hogy: „Legyen már ennek vége!” Egyszer a Tiszán evezünk és egy éjszakára egy homokpadon sátoroztunk és a Tisza áradt és úgy öt óra felé felkeltett az őrség, hogy közel van a Tisza vize a sátrainkhoz. A további időben együtt virrasztottam az örökkel, hogy kell-e mondani, hogy „Ne aludjatok!” Hanem sátorbontás. A Tisza áradása kedvező volt és nem kellett előbb sátrat bontani, a program szerint még reggelizni is tudtunk és úgy bontottunk sátrakat.

Az adventi időben karácsonyra, Jézus születésének ünnepére készülünk. Valamiképpen várjuk ezt az ünnepet, mint ahogyan várták a próféták és az ószövetségi igazak. Az adventi lelkület hozzá tartozik a vallásosságunkhoz. Sőt tágabb értelemben véve, a nem keresztény lelkek is adventi lelkek, vagyis váraкоznak és vágyakoznak arra, hogy hogy a velük született boldogságvágy, Istennel való találkozás vágya, valahol és valamikor beteljesüljön.

A mai evangélium Jézusnak nem az első eljövételére emlékeztet bennünket, hanem arra, hogy Jézus egykor eljött közénk, és megváltott bennünket, arra figyelmeztet, hogy az idők végén újra eljön ítélni élőket és holtakat. „Virrasszatok! Ne aludjatok!” Ne álmodjatok most, hanem virrasszatok, legyetek ébren, legyetek a valóságban. Jézus azért kéri ezt az éberséget, mert ő, aki már eljött hozzánk egykor, különböző módokon újra és újra el akar jönni hozzánk. Hogy napjainkban is el tudjon jönni és megnyilvánuljon eljövetele és jelenléte életünkben, ez megfelelő cselekedetek keresztül történik. Az adventi lelkület a várakozás, a cselekedetekre felhívás, hozzá tartozik vallásosságunkhoz. Ennek megfelelően a liturgiában négyféle adventről szoktunk beszélni. Közös bennük, hogy mindegyik készületre hív bennünket.

Az első ószövetségi advent, már az ősszüleink bűnbeesés után megkezdődött. Hiszen az embert teremtő és őt üdvözíteni akaró Isten az ősbűn elkövetése után rögtön megígérte a Megváltó eljövetelét. A választott zsidó nép több száz éven át várakozott a Messiás eljövetelére. (A vallásos zsidóság ma is váraкоzik!) Ebben az időben Isten vezetőket, prófétákat küldött a népnek, hogy figyelmeztesse őket, ha letértek az Isten útjáról, hogy visszatérjenek, és azon járjanak. A próféták sok mindent megjövendöltek az eljövendő Messiásról és éberen tartották az emberekben a Megváltó eljövetelébe vetett hitét. Ezt történeti adventnek, vagy üdvtörténeti adventnek nevezzük. Ez Jézus Krisztus születésével beteljesült.

A második advent napjainkig tart és ezt szokták mondani liturgikus adventnek. A liturgikus advent Jézus születésére készít fel, közvetlenül minden évben. Ez az adventet, mint liturgikus időt, a negyedik századtól kezdték a keresztények beépíteni az életükbe. Az egyházi szóhasználat szerint „szent időszak”. Szent idő, hiszen miközben a korán sötétedő napokban készülünk Jézus, a Világ Világossága fogadására, lelkünket eltöltheti az öröm. Szent Edít Stein nővér aki második világháború idején halt vértanú halált, fogalmazta meg: „halkan és szemérmesen előbukkannak a karácsonyi gondolatok, melyektől aligha szabadul a Szív”. Az adventi idő lelki vezetői Izaiás próféta, Keresztelő Szent János és Szűz Mária. Nekünk is olyan lelkülettel kell várni a Megváltó születését, ahogy ők várták: alázattal, imádsággal, hitből fakadó engedelmisséggel.

Mária, mint minden édesanya nagyon várta gyermeke, Jézus születését. Várjuk mi is hitből fakadó örömmel Jézus születésének emlékűnnepét, a karácsonyt. Abban a reménységben, hogy Jézus bennünket is boldoggá tud tenni. Mária nagysága abban áll, hogy tökéletesen élte az életet, melyet minden kereszténynek élnie kellene: a hitnek, a szeretetnek, és az Istenre figyelésnek életmódját. Így vált méltóvá arra, hogy Jézus testet öltson benne. Az

adventi időben tegyük magunkat alkalmassá arra, hogy Jézus, élő és boldoggá tevő valóságként jelenjék meg a mi életünkben is.

A harmadik advent a világ végi, amire az első vasárnap evangéliuma emlékeztet bennünket. Jézus – ígérete szerint – a világ végén ismét eljön ítélni az élőket és a holtakat. Voltak, és vannak idők, amikor az emberek nagyon közel érezték, vagy érzik a világ végét. Pedig Jézus megmondta: „Nem tudjátok sem a napot, sem az órát.” Ezt az adventet idegen szóval eszkatológikus adventnek nevezik. Minden vasárnap a Hiszekegyben valljuk: „Harmadnapra feltámadott az írások szerint. Fölment a mennybe, ott ül az Atyának jobbján, de újra eljön dicsőségben, ítélni élőket és holtakat, és országának nem lesz vége.” Ilyen módon minden keresztény „adventi lélek”, mert várakozik Jézus második, dicsőséges eljövételére.

A negyedik a kegyelmi advent, Jézus lelkünkben való eljövételének a várása. Gondoljunk arra, hogy a kegyelem által Isten költözik a lelkünkben, ahogy Jézus megígérte azoknak, akik szeretik őt és engedelmeskednek parancsainak. „Aki szeret engem, megtartja tanításomat, Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk, és benne fogunk lakni. Írja János evangélista. A kegyelem által Jézus belülről alakítja át életünket, a saját élete szerint. Ezért imádkozzuk a Jézus Szíve litániában: „Alakítsd szívünket a Te Szíved szerint.” Ezt az adventet idegen szóval misztikus adventnek nevezzük, ami egyre tökéletesedhet bennünk.

Minden ember életében volt már olyan időszak, amikor valamit, vagy valakit nagyon vártunk. Én a Tisza partján a reggelt és azt, hogy a Tisza legyen kegyes és ne emelkedjék nagyon gyorsan. Ilyen emlék lehet életünkben, például az első iskolai nap, vagy az utolsó iskolai nap. Az elsőáldozás napja, vagy hazatérő édespát vagy édesanyát váró idő. Ilyenkor izgulunk, hogy mennyi idő kell még a találkozásig. A várakozás élménye, megváltoztatta életünket, közérzetünket. Minden színesebb lett és mélyebben vésődött be emlékeinkbe.

Az advent a lelki életünkben az Istennel való kapcsolatunkban fontos és mély érzelmeket keltő időszak. Általában négy hétig tart, (idei évben csak három hét!), szüntelenül figyelmeztet arra, hogy lelkünkben csak akkor születik meg a legnagyobb karácsonyi ajándék, a Megváltó Jézus, ha az adventi időt komolyan vesszük, megtisztítjuk lelkünket a bűntől, és ha együtt élünk szentírás ígéretes, de kemény felszólításaival.

Az adventi hagyományok, főként Isten ígéje, segíthet bennünket, hogy alkalmassá tegyük magunkat a karácsonyi kegyelmeknek, hittel való befogadására. Lelki vezetőink lehetnek Izaiás próféta, Keresztelő Szent János és Szűz Mária. Nekünk is olyan lelkülettel kell várni a Megváltó születését, ahogy ők várták: alázattal, imádsággal, hitből fakadó engedelmisséggel.